

prism
ปริซึม

พนมเทียน

ตอน
ภาคที่
1

เพชรพระอุมา

คำนำสำนักพิมพ์

(ฉบับอ็อบุกวาระครบรอบ 50 ปี)

แพรวสำนักพิมพ์ได้รับเกียรติอย่างสูงจากพนมเทียน ในการที่ท่านมอบหมายไว้ใจให้สัญญาเช่าลิขสิทธิ์มหากาพย์ แห่งการผจญภัยเรื่องใหญ่ที่สุด คือเรื่อง *เพชรพระอุมา* ทั้ง 2 ภาค จากหนังสือ 48 เล่ม มาจัดทำอ็อบุกขึ้นเป็นครั้งแรก และเพื่อฉลอง *เพชรพระอุมา* ที่มีวาระครบ 50 ปีในปี 2557 พร้อมกันนั้นก็เพื่อ เปิดทางเลือกใหม่ในการอ่านให้นักอ่านทุกกลุ่ม ทุกรุ่น ทุกวัย และทุกเพศ ได้ร่วมผจญภัยอีกครั้งสำคัญในครั้งนี้ *เพชรพระอุมา* ฉบับอ็อบุก ที่จะยังคงความสนุก ตื่นเต้น เร้าใจ และลุ้นระทึกกันในทุกบททุกตอน ทุกอากัปกริยาเคลื่อนไหวของตัวละคร ไม่ว่า ตัวละครที่เป็นคณะกลุ่มคน หรือแม้แต่สิ่งสาราสัตว์ สำนัตว์เล็ก สัตว์ใหญ่ ผีนางไม้ สิ่งเร้นลับ-ลึกลับ สิ่งมหัศจรรย์พันลึกต่างๆ อย่างเหลือเชื่อ --- แต่ต้องเชื่อ เพราะนี่คือโลกของเรื่องแต่งและ อำนาจของวรรณกรรม

พนมเทียนได้เสกเป่ามนตร์ขลังแห่งตัวอักษร ใช้จินตนาการผสมเข้ากับประสบการณ์ ความรอบรู้ในศาสตร์วิชาสาขาต่างๆ ประจักษ์ คิด เขียนขึ้นอย่างละเอียดยิบ สำคัญว่าเมื่อเขียนแล้วชวนให้ติดตาม ชวนให้อ่าน อ่านแล้วก็ติดหนึบหนับวางไม่ลง นับตั้งแต่วันแรกที่สถานีภักสัตว์หนองน้ำแห่ง ยันเนินพระจันทร์ - ขุนเขาพระศิวะ ในการออกติดตามหาอนุชา --- ชดประชากร ที่หายสาบสูญไปในป่าลึก ในดงดิบ ดงมรณะ ในนครอันลึกลับ พนมเทียนนำพาผู้อ่านพร้อมตัวละครออกเดินทางบุกตะลุยข้ามหุบเหว ห้วยหนอง และไต่หน้าผาสูงชันไปตามลายแทงของมัจฉานรธา โดยมีจอมพรานรพิณทร์ ไพรวลัยเป็นคนนำทาง

รพิณทร์นำทาง พาเอาคณะนายจ้าง ม.ร.ว.เชษฐา, ดาริน และไชยยันต์ มีคนใช้กะเหรี่ยงดงจอมลึกลับที่ชื่อแฉะชายเป็นคู่ปรับ คอยชิงไหวชิงพริบ มีพรานพื้นเมืองที่ชื่อเกิด, บุญคำ, จัน และเส่ย ยังมีลูกหาบพร้อมเกวียนเทียมควายที่ขนเอาอาวุธยุทธโศปกรณ์เต็มอัตราศึก ในการต้องเผชิญศึก ไล่ล่าไ้ก่กัดเสื่อลายพาดกลอน ไอ้แหวง ช้างป่าเจ้าเล่ห์ กองทัพฝูงลิงมหิงสาควายป่า กระติง หมู หมาใน จระเข้ในบึงน้ำ ฝิโฆมดที่ออกมาดูตืดเลือดของลูกหาบ เสื่อสมิงที่แบกศพคนตายมาบน

หลังของมัน ทั้งผีดิบมันตรัยจากอาณาจักรนทรานคร และ ไตโนเสาร์ในป่าโลกล้านปี...ยังมีตัวละครสำคัญ ๆ อีกหลายตัว อาทิ แหม่มมาเรีย ฮอฟมัน...แหม่ม (มาย) สาวพราวเสน่ห์ ผู้ที่จะมาทำให้ดาร์วิน ราชนิกุลสาวสวยได้ซาบซึ้ง ได้เข้าถึง ทั้งพิשרรักและแรงหึง... ฯลฯ

จะเชื่อหรือไม่ว่า ในโลกแห่งการอ่านของคนที่เกิดขึ้นมา เพื่อที่จะอ่าน อ่านและอ่าน ไม่ว่าจะเขาหรือเธอ ไม่อาจที่จะไม่อ่าน เพชรพระอุมา เพราะว่าเป็นคือวรรณกรรมไทยยอดเยี่ยมตลอดกาล และคงจะไม่มีนวนิยายไทยเรื่องใดอีกแล้วในรอบ 50-100 ปี ที่จะถึง ที่ได้สร้างคุณค่า สร้างนิสัยรักการอ่านให้เกิดขึ้นแก่คน ในชาติ เพราะอ่านกันมารุ่นแล้วรุ่นเล่า เพชรพระอุมา ยังคงครองความนิยม เป็นเพชรเม็ดงามที่อยู่ในใจของนักอ่าน ตั้งแต่ บุคคลระดับนายกรัฐมนตรี ข้าราชการชั้นสูง ผู้พิพากษา นักการเมือง ศิลปิน ดารา-นักแสดง ผู้กำกับภาพยนตร์ พ่อค้า ประชาชน นักเรียน นักศึกษา กระทั่งถึงคนรุ่นใหม่ ๆ ใน พ.ศ. ปัจจุบัน ที่หนังสือเล่มนี้ได้แปลงเปลี่ยนมาเป็นอีบุ๊ก อันมีน้ำหนักเบา พกพาสะดวก จะอ่านที่ไหนอย่างไรก็ได้ (ขอเพียงมีเครื่อง และมีไฟ) และจะโดยรู้ตัวหรือไม่ก็ตาม กระทรวง ทบวง กรม หน่วยงานทั้งภาครัฐและภาคเอกชน หรือองค์กรใดก็ตามที่

เกี่ยวข้องกับกาอ่าน ส่งเสริมให้คนอ่านหนังสือ จะบังเกิดความรู้สึกว่า ต้องเป็นหนี้บุญคุณหนังสือเรื่องใดเรื่องหนึ่งมากเป็นพิเศษ หนังสือเรื่องนั้นย่อมาเป็น *เพชรพระอุมา* ของพนมเทียน

เพชรพระอุมา ของพนมเทียน ดังที่ทราบอยู่บ้างแล้วว่า นวนิยายเรื่องนี้จัดเป็นนวนิยายที่มีขนาดความยาวถึงขั้นยาวมาก หรือยาวที่สุดในโลก พนมเทียนผู้เขียนใช้เวลาเขียน 25 ปี 7 เดือน 2 วัน คือเริ่มเขียนขณะอายุ 33 ปี มาเขียนจบในวัย 59 ปี พร้อมมีประวัติการตีพิมพ์ที่ค่อนข้างแปลก คือพิมพ์ครั้งแรกสุด พ.ศ.2507 สำนักพิมพ์ผ่านฟ้าจัดพิมพ์ เป็นพ็อกเก็ตบุ๊กขาย 10 วัน ออกมาได้จำนวน 98 เล่ม พิมพ์ครั้งที่สอง พ.ศ.2513 ลงพิมพ์ในนิตยสารจักรวาล รายสัปดาห์ พิมพ์ช่วงที่สาม พ.ศ. 2519 ลงพิมพ์ในหนังสือพิมพ์ เดลินิวส์ รายวัน (เฉพาะวันจันทร์) และพิมพ์ครั้งที่สี่ พ.ศ.2525 ลงพิมพ์ในนิตยสารจักรวาลปีน ซึ่งทั้งหมดนี้ยังไม่นับ *เพชรพระอุมา* ฉบับพิมพ์ปกแข็ง ทั้งที่พิมพ์จากสำนักพิมพ์ผ่านฟ้า สำนักพิมพ์คลังวิทยา สำนักพิมพ์हरษา จบถึงยุคปัจจุบันของสำนักพิมพ์ ณ บ้านวรรณกรรม ที่พิมพ์ทั้งปกแข็งและปกอ่อน

จากความเป็นหนังสือเล่ม เพชรพระอุมาได้เดินทางมาถึงรูปแบบการอ่านที่เป็นอีบุ๊กกับแพรวสำนักพิมพ์ คล้ายๆว่าการอ่านถึงคราวต้องพลิกเปลี่ยนโฉมหน้า จากการอ่านบนหน้ากระดาษไปสู่การอ่านจากหน้าจอ ซึ่งจริงๆก็เป็นเช่นนั้น ทว่าในความเป็นจริงอีกชั้นหนึ่ง นี่คือการตอบสนอง อีบุ๊กคือเครื่องมือสื่อสาร คือเครื่องมือในการอ่านที่ทันสมัยทันสมัย ในขณะที่แก่นแท้และเนื้อสารของเพชรพระอุมาก็ยังคงความเป็นเพชรอันแข็งแกร่งมั่นคง และทรงคุณค่าอยู่เช่นเดิม ไม่เปลี่ยนแปลง

เพชรพระอุมา ฉบับอีบุ๊ก ยังคงแบ่งเนื้อหาและเรื่องราวออก 2 ภาค

ภาค 1 แบ่งออก 6 ตอน ประกอบด้วย

ตอนที่ 1 ไพรมหากาฬ

ตอนที่ 2 ดงมรณะ

ตอนที่ 3 จอมผีดิบมันตรัย

ตอนที่ 4 อาถรรพณ์นิทรานคร

ตอนที่ 5 ป่าโลกล้านปี

ตอนที่ 6 แงชายจอมจักรา

และภาค 2 แบ่งออก 6 ตอนเช่นกัน คือ

ตอนที่ 1 จอมพราน

ตอนที่ 2 ไ้เงาดำ

ตอนที่ 3 จิตรางคนางค์

ตอนที่ 4 นาคเทวี

ตอนที่ 5 แต่ปางบรรพ์

ตอนที่ 6 มงกุฎไพโร

เพชรพระอุมา ทั้ง 2 ภาค 12 ตอน ท่านนักอ่านที่ยังไม่เคยอ่านเรื่องนี้มาก่อน คงพร้อมแล้วที่จะอ่าน หรือถ้ายังไม่...ยังไม่แจ่มกระจ่าง ขอท่านโปรดได้อ่านประโยคในคำพูดของพนมเทียนต่อไปนี้ ท่านได้เขียนเอาไว้ในหนังสือ อินไซด์

เพชรพระอุมา ภาค 1 (สำนักพิมพ์คณศบุรี 2554) โดยความ
ช่วงหนึ่งมีอยู่ว่า

“นวนิยายเรื่องนี้เป็นเรื่องการผจญภัยในป่าลึกและล่อง
เข้าไปในดินแดนสนธยา เนื้อหามีอยู่หลากหลาย สลับซับซ้อน
เป็นเรื่องของธรรมชาติป่าดงพงไพร ศิลปะของการใช้ชีวิต
อยู่ในป่า ศิลปะในการล่าสัตว์ทุกชนิด ความลึกลับพิสดารของ
ป่าดงพงพี ธรรมชาติวิสัยและนิสัยของสัตว์ป่าทุกประเภท ความ
ลึกลับมหัศจรรย์ของดินแดนหลงสำรวจ อาณาจักรในอดีตกาล
นานแสนนานที่ซ่อนอยู่ในโลกซีกส่วนที่มนุษย์ยังไม่อาจค้นพบได้
จิตศาสตร์ วิญญาณศาสตร์ วิทยาศาสตร์ ไสยศาสตร์ อาวุธ
ศึกษา ปรัชญา ตรรกศาสตร์ คุณธรรม มนุษยธรรม จริยธรรม
มโนธรรม ความรักระหว่างหนุ่มสาว ระหว่างเพื่อนต่อเพื่อน
ระหว่างนายและบ่าว ระหว่างมนุษย์กับสัตว์ เรื่องของกฎ
แห่งกรรม เรื่องของชาติภพ ฯลฯ รวมหมดทุกสรรพชาติ
มาบรรจุอยู่ในเนื้อหาของนวนิยายเรื่องนี้”

เรียกว่าทุกสรรพสิ่ง ทุกสรรพศาสตร์วิชา มีอยู่ใน
เพชรพระอุมา ขอท่านโปรดได้อ่านกันอย่างมีความสุข

สำนักพิมพ์กราบขอพระคุณท่านนักเขียน คุณพนมเทียน
ศิลปินแห่งชาติ สาขาวรรณศิลป์ ปี 2540 คุณสุมิตรา วิเศษ
สุวรรณภูมิ ผู้เป็นภริยา และคุณผาด พาสีกรณ์ ทายาทนักเขียน
ที่ได้กรุณามอบ เพชรพระอุมาแก่แพรวสำนักพิมพ์ สู่ท่านผู้อ่าน
ในรูปโฉมของอีบุ๊ก ดังที่ท่านกำลังจะได้อ่านกันต่อไปนี้

คำประกาศเกียรติคุณ

นายฉัตรชัย วิเศษสุวรรณภูมิ นามปากกา ‘พนมเทียน’ ปัจจุบันอายุ 66 ปี เกิดเมื่อวันที่ 23 พฤศจิกายน พ.ศ.2474 ที่จังหวัดปัตตานี เป็นนักเขียนผู้สร้างผลงานทางวรรณศิลป์ที่ทรงคุณค่าไว้อย่างมากมาย และต่อเนื่องมาเกือบ 5 ทศวรรษ

ผลงานของเขาปรากฏแพร่หลายและเป็นที่ยอมรับของผู้่านตลอดมา โดยเฉพาะนวนิยายซึ่งมีจำนวนถึง 38 เรื่องหลายเรื่อง เช่น จุฬาทรีคุณ เล็บครุฑ เพชรพระอุมา และศิวาราตรี มีความโดดเด่นเฉพาะตัวอย่างที่จะหานักเขียนอื่นในแนวเดียวกันมาเทียบเคียงได้ยาก

‘พนมเทียน’ เป็นนักฝัน เขาถึงสามารถใช้จินตนาการสร้างสรรค์ผลงานโดยมีความรอบรู้และประสบการณ์อันหลากหลายเป็นพื้นฐาน งานเขียนของเขาจึงมีหลายประเภทหลายแนว คือมีทั้งประเภทจินตนิยาย อาชญานิยาย นวนิยายแนวสืบสวนสอบสวน แนวผจญภัย แนวพาฝัน ตลอดจนสาระนิยาย คุณลักษณะเด่นอีกประการหนึ่งของเขาคือ การใช้ภาษา

ด้วยลีลาอันงดงามและให้ภาพที่คมชัด งานของเขาจึงส่งผลสืบเนื่องไปถึงการสร้างงานศิลปะแขนงอื่น เช่น ละครวิทยุ ละครเวที ตลอดจนเพลงประกอบละครเวที โดยเฉพาะเรื่อง 'จุฬาทรีคุณ' นั้นเป็นที่นิยมกันมาตลอด 5 ทศวรรษ นอกจากเรื่อง 'จุฬาทรีคุณ' จินตนิยายเรื่อง 'ศิวราตรี' ของ 'พนมเทียน' ยังเป็นแรงบันดาลใจให้ 'สกลวรรณ' นำ 'ศิวราตรี' มาเขียนเป็นร้อยกรองยาวกว่า 30,000 คำกลอน โดยอาศัยความงามแห่งภาษาร้อยแก้วของ 'พนมเทียน' เป็นพื้นฐาน

งานเขียนของ 'พนมเทียน' มิได้เพียงแต่พาผู้อ่านเข้าไปสู่โลกแห่งจินตนาการที่มีแต่ความบันเทิงใจ หากอ่านอย่างพิถีพิถันคราะห์ จะเห็นได้ว่าผู้เขียนยึดหลักการมนุษยธรรมอย่างมั่นคง เขาเห็นว่าโลกและชีวิตดำรงอยู่ด้วยมนุษยธรรม สันติภาพ และภราดรภาพ อันเป็นอุดมการณ์ของมนุษยชาติ ผลงานของเขาจึงให้ทั้งความสำเร็จอารมณ์และคุณค่าแห่งสาระที่แฝงเร้นอยู่เบื้องลึก 'พนมเทียน' ได้สร้างสรรค์ผลงานทางวรรณศิลป์ที่งดงามและมีคุณค่า ประทับใจผู้อ่านต่างรุ่น ต่างวัย และต่างสถานภาพ มาเป็นเวลายาวนานเกือบครึ่งศตวรรษ

นายฉัตรชัย วิเศษสุวรรณภูมิ จึงได้รับการยกย่อง
เชิดชูเกียรติเป็นศิลปินแห่งชาติ สาขาวรรณศิลป์ ประจำปี
พุทธศักราช 2540

“ณ ที่ใดดวงใจไม่ไหวหวั่น

ขอฝ่าฟันอุปสรรคและขวากหนาม

ถึงสิ้นชาติวาสนาชะตากรรม

จะฝากนามโลกให้รู้กวีชาย!”

มุมมองและแนวความคิด

ในการสร้างสรรค์วรรณกรรมของข้าพเจ้า

ข้าพเจ้าได้สร้างสรรค์งานวรรณกรรมออกมาในหลายรูปแบบ หลายแนวทาง และหลายลีลาของเรื่อง ไม่ว่าจะเป็นแนวนวนิยายพาฝัน นวนิยายตื่นเต้นผจญภัยโลดโผน แบบอาชญากรรม จารกรรม ซึ่งเต็มไปด้วยการต่อสู้ไหวพริบ เล่ห์เหลี่ยมกลอุบายต่าง ๆ ตลอดจนเรื่องหนัก ๆ และเรื่องทางจินตนิยาย ฯลฯ แทบจะเรียกได้ว่าข้าพเจ้าเขียนปรากฏเป็นผลงานออกมาแล้วในทุกแนวตั้งได้กล่าวมานี้

ไม่ว่าจะเป็นวรรณกรรมในรูปแบบใด ข้าพเจ้ามีมุมมองแนวความคิด และตระหนักเตือนอยู่เสมอว่า ตัวละครสำคัญของข้าพเจ้าในแต่ละเรื่องนั้น (ไม่ว่าเรื่องจะอยู่ในแนวร้ายหรือแนวดีเพียงไร) จะต้องมีความประพฤติกรรมของความเป็นมนุษย์ธรรมเป็นหลักเกณฑ์อยู่เสมอไป เพราะข้าพเจ้าระลึกอยู่เสมอว่า มนุษย์ธรรมเป็นสิ่งอันควรจะต้องสร้างสรรค์จรโลงไว้ในโลกของมนุษยชาติ ไม่ว่าจะในยุคอดีต ยุคปัจจุบัน หรือยุคอนาคต

ก็ตาม โลกเรานั้น ถ้าปราศจากเสียซึ่งมนุษยธรรมลงเมื่อใด ก็จะไม่เสื่อมโทรมสลายลงสู่ความพินาศย่อยยับ และสังคมของ มนุษย์ก็จะเป็นของมนุษย์อีกต่อไป แต่น่าจะเป็นของสัตว์ ๕ ชั้นต่ำเสียมากกว่า

ข้าพเจ้ามีมุมมองอยู่เสมอว่า มนุษยธรรมย่อมเป็น อันดับหนึ่งในสัญญาตญาณแห่งความเป็นมนุษย์ และมนุษยธรรม จะเป็นผลให้มนธรรม จริยธรรม คุณธรรม ตลอดจนศีลธรรม ติดตามมาเองเป็นลำดับภายหลัง แต่ก่อนอื่นขอให้มนุษย์มี “ธรรม” ของการเป็นมนุษยชาติเอาไว้ก่อนเท่านั้น ข้าพเจ้าถือว่า เรื่องนี้เป็นเรื่องสำคัญยิ่งใหญ่ที่สุดในชีวิต และพยายามที่จะ สะท้อนออกมาในรูปแบบของงานวรรณกรรมทุกเรื่องที่ข้าพเจ้า เขียน เพื่อให้ผู้อ่านได้มีจิตสำนึกในเรื่องดังกล่าวนี้ แม้จะไม่ ทางตรงก็โดยทางอ้อม เพราะฉะนั้น มุมมองและแนวความคิด ในการสร้างสรรค์วรรณกรรมของข้าพเจ้าก็คือ นอกเหนือจาก ความบันเทิง ความรู้ และสิ่งอื่นๆที่ผู้อ่านจะได้รับแล้ว สิ่งนั้น ก็คือความมีมนุษยธรรมนั่นเอง

พนมเทียน

สิงหาคม 2544

หมายเหตุ: พนมเทียน เขียนข้อเขียนชิ้นนี้ลงตีพิมพ์
ในวารสารของหน่วยงานสำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรม
แห่งชาติ ที่ต้องการรวบรวมแนวความคิดในการสร้างสรรค์งาน
ของศิลปินแห่งชาติ สาขาวรรณศิลป์

เพชรพระอุมา เล่ม 37

ตอนภาคเทวี

111

เมื่อทุกคนเริ่มเคลื่อนที่ขึ้นไปหมดแล้ว รพินทร์หันมาทางแม่ผมทองอีกครั้ง สัมผัสได้ในทันทีว่า หล่อนใช้สายตามองเขาอย่างเจตนาจะแสวงหาอะไรบางอย่าง – อย่างแท้จริง ไม่มีการเปลี่ยนที่หมายเลย นอกจากจ้องประสานลึกเข้าไปในดวงตาของเขานับตั้งแต่ไต่ขึ้นมาถึงซานพักบริเวณนี้แล้ว

“ด้วยเกียรติยศของคนชื่อรพินทร์ ขอสาบานว่าผมไม่ได้แกล้างพวกคุณเลย และก็เห็นอยู่แล้วว่า เมื่อพวกคุณลำบาก ทุกข์ยาก ผมก็ลำบากด้วย ไม่ใช่ว่าจะสบายไปกว่า”

เขาเอ่ยขึ้นเบาๆอย่างอ่านความคิดของหล่อนออก โอบแขนประคองไหล่ไว้ ตบเบาๆอย่างปลุกปลอบใจเยี่ยงมิตรสนิท

ริมฝีปากรูปงามแต่แห้งผากนั้น ผินยิ้ม

“คุณไม่เคยรู้ภูมิประเทศ หรือว่าผ่านเส้นทางของเขาถูกนี้ มาก่อนเลย?”

หล่อนเน้นคำถาม

“สาบานว่าไม่เคย ผมเคยผ่าน ‘นรกดำ’ จริง แต่มันไม่ใช่ เส้นทางนี้ ไฉครั้นจะนำออกในทิศทางที่เคยเดินมาก่อนแล้ว มัน ก็ผิดเส้นทางซึ่บอกในแผนที่ของพวกคุณ ซึ่งถ้าเป็นเช่นนั้น พวกคุณก็จะรู้ และทักท้วงหรือยับยั้งทันที เส้นเล็ทๆ เส้นลองๆ และทิศทางชี้หน้าของแผนที่ทางอากาศของพวกคุณมันบังคับอยู่ แล้ว และผมก็ได้พยายามแสวงหาทางที่คิดว่ามันควรจะไป ได้ง่าย สะดวก อันตรายน้อยที่สุดอยู่แล้ว”

“เอาละ ฉันพยายามจะเชื่อคุณ เพราะอย่างน้อยตลอด เส้นทางมานี้ คุณก็ได้แสดงถึงแก่นแท้จริงๆ ทั้งเกียรติยศ ที่คุณเอยอ้างถึงนั้นให้ฉันได้เห็นแล้ว แต่คุณรู้ใช่ไหมว่า การ เดินทางครั้งนี้ เราจะย่อยยับล้มตายกันทั้งหมด อาจไม่จำเป็น ต้องพร้อมๆ กันหรอก แต่จะค่อยๆ ตายไปที่ละคน”

“คนที่จะค่อยๆ ตายไปที่ละคน อาจมีผมเป็นคนแรกก็ได้ เพราะบอกแล้วว่าเกิดอะไรขึ้น ผมพร้อมที่จะตายก่อนพวกคุณ

ทุกคน...”

แล้วก็เหลือบดูตลอดทั้งร่างกาย อย่างยืนปักหลักหนึ่งเป็น
สง่าของแม่ผมทอง

“ผมยินดีที่วันนี้คุณกลับคืนมาเป็นคนแข็งแรงทั้งร่างกาย
และจิตใจตามเดิม”

หล่อนสั่นศีรษะ

“จิตใจฉันนั้นมันคงและแข็งแรงเสมอ แต่สังขารบางขณะ
ก็ไม่อำนวยให้เหมือนกัน ขอบอกตามตรง วันนี้ภาวะทางร่างกาย
ของฉันไม่แข็งแรงเลย นอนซมหนักอยู่เมื่อคืนที่แล้วนี่เอง เพียงแค่
รุ่งขึ้น มันจะแข็งแรงเหมือนเดิมได้อย่างไร แต่ฉันฝืนใจแข็งใจที่จะ
ต้องเดินหน้าตามคำสั่งของคุณเท่านั้น เมื่อคืนนี้คุณอ่อนโยนและ
อ่อนหวานมาก สำหรับคำร้อยกรองที่คุณกล่าวให้ฉันฟัง มันทำ
ให้ฉันบังเกิดกำลังใจ และมองเห็นธาตุแท้อันซนเร้นของคุณ
คุณมีจิตวิทยาที่จะปลอบโยนและหลอกล่อได้ดีมาก”

“เมื่อยามคุณไม่สบาย ไซ้ ผมปลอบโยนคุณ แต่ผมไม่ได้
หลอกล่ออะไร”

“แน่ใจหรือว่าไม่ได้ ‘หลอก’ และ ‘ล่อ’ ”

“แน่ใจ”

“ร้อยกรองบทหลังที่คุณทอให้ฉันฟังข้อความว่ายังไงนะ”

รพินทร์อึ้ง ตาสีฟ้าจับนิ่งอยู่ที่เขา

“ผมลืมไปแล้ว”

“แต่ฉันไม่มีวันลืม จำติดหูอยู่จนกระทั่งเดี๋ยวนี้ และคิดว่า
อาจตลอดไป จะให้ทบทวนไหม?”

“เพื่อ...อะไรกัน?”

“เพื่อยืนยันให้เห็นว่าคุณหลอกฉันนะสิ”

“ผมนี่ก็ไม่ออกจริงๆ มันเป็นอะไรนะ บทร้อยกรองงั้นหรือ”

“ฉันไม่แน่ใจว่ามันเป็นบทกวี บทลำน้า หรือบทเพลง
อะไรสักอย่างหนึ่ง สัมผัสของมันไม่เข้าหลักเกณฑ์อะไรนักหรอก
แต่มันก็ทำให้ผู้ได้ยินละเมอฝันไปได้เหมือนกัน”

“เอาละ คุณป็นขึ้นไปได้แล้ว ผมจะคุมหลังไปใกล้ๆ แล้ว

ก็ลองทบทวนให้ผมฟังอีกครั้ง ถ้าคุณว่าคุณจำได้”

รพินทร์ ไพรวลัย กล่าวจบ ก็ก้มตัวลงประสานมือเข้าหากันเป็นบันไดให้สำหรับหล่อน คริสเกาะไหล่เขาไว้ เท้าข้างหนึ่งเหยียบลงไปยังฝ่ามือที่ประสานรองรับของเขา พอหล่อนเหยียบได้ถนัด เขาก็จัดผลึกส่งขึ้น ร่างของแม่นักเคมีฟิสิกส์สาวประจำคณะ สปริงขึ้นไปอยู่บนโขดหินสูงเหนือศีรษะของเขาทันที และตัวเขาเองก็เหินยวแห่งหินที่ไผ่ล่อออกมา ออกกำลังข้อมือร่างกายตามขึ้นไป...

หล่อนไต่หน้าไปเบื้องหน้า โดยแสวงหาเส้นทางที่จะเกาะโหนเหินยวร่างกาย พาตัวขึ้นไปได้อย่างคนที่ฉลาดต่อการปีนป่ายช้าๆ ระมัดระวังและมั่นคงในทุกอิริยาบถของการเคลื่อนไหว รพินทร์ไต่ตามหลังไปในระยะที่พอจะพูดกันได้ยินเบาๆ

คำถามของเขาถูกปล่อยทิ้งค้าง เพราะคริสคืบหน้าโดยไม่เอ่ยอะไรอีก เหมือนจะไม่สนใจกับคำพูดที่ชะงักค้างกันไว้ โดยยุติลงเพียงแค่นั้น

สูงขึ้นไปตามแนวผาอันตรายนั่น พรรคพวกกำลังกระตือป

กันขึ้นไปอย่างเข้มข้น เห็นเรียงรายเป็นจุดๆ หมู่มู่ๆ โดยบุญคำ ซึ่งเป็นผู้นำขบวนอยู่เบื้องบน นำเสียงออกไปทางซ้ายมือมากที่สุดตามคำสั่งของเขา เพื่อหลบรัศมีไอร้อนที่ระบายนขึ้นมาจากปากปล่องแหวน แถบขวามือของภูเขาลูกนี้

การคืบหน้าขึ้นสูงแต่ละช่วง เต็มไปด้วยความแสนเข็ญของมนุษย์ที่มีเพียงสองมือสองเท้า และธรรมชาติสร้างร่างกายมาให้อ่อนแออบบางกว่าสัตว์แทบทุกประเภท ถ้าแม้จะไม่เคยเชื่อหรือสำนึกมาก่อน ตามที่มักคุเทศก์นำทางได้เคยบอกเตือนไว้ก่อนออกเดินทางว่า หนทางมันเต็มไปด้วยความทุรกันดาร ยากแค้นลำเค็ญเพียงไร มาบัดนี้ อเมริกันชุดนี้ก็ยอมตระหนักรู้ซึมซาบแก่ใจดีแล้วว่า สิ่งที่กำลังเผชิญอยู่นี้มันจริงเสียยิ่งกว่าจริงอีก วันไว้แต่ว่า จะไม่มีใครเอ่ยปากออกมาเท่านั้น และในใจของแต่ละคนก็คงจะต้องนึกสาปแช่ง ‘หน่วยเหนือ’ ของตนที่กำหนดแผนคัดเลือกตัวให้ต้องมาเสี่ยงอันตรายลำบากแค้นกันจนสุดชีวิตเช่นนี้

แม้จะเก่งกาจสามารถในการเดินป่าไต่เขาเพียงไรก็ตาม คริสติน่ายามนี้ก็อยู่ในสภาพเต็มกลืน ไหนจะสภาพร้อนอบอ้าวของอากาศที่แวดล้อมรอบตัว ไหนจะความสูงชันและเหลี่ยมมุม

แ่งหินที่ป็นป้ายเหนี่ยวรั้งกายขึ้นไปอันแสนจะหมิ่นเหม่ สอง หรือสามครั้ง หล่อนเกาะแ่งหินบางตอน ชบหน้าหอบหายใจแรงๆ อยู่กับแท่นแขน ซึ่งพรานใหญ่ก็ต้องหยุดลงด้วยในตำแหน่ง ต่ำกว่า ระวังคุมเชิง คอยสกัดรับ หากว่าหล่อนจะหมดกำลัง ข้อปล่อยมือร่วงครูด หรือผงะหลังลงมา แล้วก็นี่กนิยมอยู่ในใจ ว่า คริส 'แข็ง' จริงๆ

วันนี้หล่อนไม่ยอมพลังพลาดแม้แต่ครั้งเดียว อย่างมากที่สุด ถ้าเหนื่อยหนักก็จะเกาะตัวหยุดนิ่งพักเท่านั้น

ตรงข้ามกับอีก 4 คนคือสแตนลีย์อันเป็นหัวหน้าคณะ นายคีธ เชิดวุธ และเบล ซึ่งทุลักทุเลชวนเซตะกายพลาด เกือบจะเกิดอุบัติเหตุกันอยู่บ่อยๆแทบทุกคน ดีแต่ว่าเกาะหมูกันไป และถ้าคนหนึ่งพลาด อีกสองสามคนใกล้เคียงก็ช่วย จุดช่วยดึงคว่าตัวกันไว้ได้ทัน และยิ่งสูงขึ้นไปเท่าใด หนทาง ก็ยิ่งลำบากเพิ่มขึ้นเพียงนั้น

เกิด เส่ย และจันรู้หน้าที่ดี บัดนี้ ทั้งสามพรานของเขา ถอนกำลังจากการเป็นพี่เลี้ยงของพวกลูกหาบ ใต้เข้ามาคอย

ดูแลช่วยเหลือคนทั้งสี่เหล่านั้นอย่างใกล้ชิด โดยที่รพิินทร์
ไม่จำเป็นจะต้องออกคำสั่ง ตะเกียกตะกายชมชานกันขึ้นไปด้วยความ
ความมานะพยายามขีดสุด

รพิินทร์นั้น เมื่อเลื้อบขึ้นไปเห็นคนของเขาเข้ามาช่วย
ประกบตัวฝ่ายนายจ้างชุดที่ล่องหน้าขึ้นไปก่อนแล้วก็เบาใจขึ้น
บัดนี้ หน้าที่คอยดูแลของเขาจึงมุ่งอยู่แต่เฉพาะคริสติน่าเท่านั้น

“ช้า ๆ คริส ถ้าเหนื่อยหยุดก่อน ไม่จำเป็นจะต้องเร่งร้อน”

เขาคอยเตือนอยู่ตลอดเวลา

ขณะนั้นทั้งสองขึ้นมายืนเกาะหน่อหินที่โผล่เหมือนตอไม้
ยังบริเวณพื้นตัดชันตอนหนึ่ง ที่เหยียบย่ำนั้นก็อาศัยจาก
แกร่งแฉะ ๆ เพียงแค่อำเท้าเหยียบยันพุงตัวไว้ได้เท่านั้น
ระดับยีนของเขาต่ำกว่าหล่อนเล็กน้อย

หล่อนเกลือกใบหน้าเซ็ดเหงื่อกับแขนเสื้อ เหงื่อเหล่านั้น
เกาะพราวอยู่แม้กระทั่งบนแผงขนตาอง มองดูเหมือนน้ำตา
แล้วหันมาเลื้อบดูเขา

“สมัยที่คุณนำพวกนายจ้างคณะก่อนเดินทางมา”

คริสพูดแหบพร่า

“หนทางลำบากเท่านี้ไต่ไหม?”

“ยี่สิบเท่า ลำบากยิ่งกว่านี้”

“คุณคงไม่ปดฉัน เพื่อจะปลุกปลอบให้กำลังใจนะ?”

“ผมพูดความจริง คริส”

“ทุกคนรอดปลอดภัยไปได้ โดยไม่มีใครถึงแก่ชีวิตเลย?”

“เฉพาะนายจ้างทุกคนปลอดภัยหมด ยกเว้นลูกหาบบางคนที่เคราะห์ร้ายจริงๆเท่านั้น แต่นั่นก็หมายถึงก่อนจะเหยียบเข้าเขตนรกดำ แต่เมื่อเข้าเขตนรกดำแล้ว ไม่มีใครตายแม้แต่คนเดียว ทั้งๆที่นั่นจะถึงแก่ชีวิตกันไปบ้างในเส้นทางมหาโหดนี้”

“คำพูดของคุณทำให้ฉันมีกำลังใจขึ้นมากเหลือเกิน ทั้งๆที่ขณะนี้ ความหวังที่จะผ่านเขานรกลูกนี้แทบจะไม่เหลืออยู่อีกแล้ว...ถามจริงๆเถอะ ตัวคุณไม่เห็น้อยบ้างเลยหรือ?”

รพินทร์ยิ้ม ทำให้ใบหน้าที่แลดูกระด้างเหมือนหินที่

รอบกายอยู่ในขณะนี้อ่อนโยนลง

“ผมก็มีมนุษย์ปุถุชน ร่างกายไม่ได้สร้างด้วยเหล็กเพชร ที่ไหน อาจไม่เปรียบพวกคุณบ้างก็ตรงที่ความเคยชินจะต้องเผชิญกับภูมิประเทศกันดารแบบนี้อยู่บ่อย ๆ เท่านั้น ผมมีอาชีพพวกคุณมีสมัครเล่น แม้ว่าก่อนจะออกเดินทางมาในครั้ง นี้ แต่แต่ละคนจะผ่านการฝึกซ้อมมาสักขนาดไหน มันก็คงไม่เท่าคนที่ มีชีวิตประจำวันอยู่กับสิ่งเหล่านี้หรอก คุณต้องยอมรับความจริง ในข้อนี้ และอย่าไปคิดท้อแท้ หรือเข้าใจว่าตัวเองอ่อนแอ”

คริสพยักหน้ารับ แล้วแหงนมองไปยังพรรคพวกทุกคน ที่เคลื่อนขึ้นไปอย่างบ๊อบบี้อดีตโรยเต็มทีสังเกตได้ชัด

“ทำไมพวกนั้นถึงเจ็บกันไปหมด”

หล่อนพูดเหมือนรำพึง

“ความเหนื่อย ทำให้คนเราพูดไม่ออก และไม่อยากจะพูดอะไรกับใครทั้งนั้น เคอร์เนล คีธ ซีไววาย และมักชอบสบถ อยู่เสมอ แต่เดี๋ยวนี้เขาก็ไวยไม่ไหว คอไม่มีเสียง ผมรู้ว่าเขากำลังอยากจะด่าผม แต่เขาก็ด่าไม่ออกเพราะหืดขึ้นคอ”

แล้วพรานใหญ่ก็หัวเราะออกมาเบาๆ

“รู้สึกว่าคุณมีความสุขและสบายมากนะ ที่เห็นพวกเรา
เหนื่อยยากลำบากกันชนิดเลือดตาแทบกระเด็น”

“อย่ามองผมในแง่ร้ายไปนั้เลย คริส ผมสมเพชพวกคุณ
ทุกคนที่ถูกเลือกให้มาทำงานชิ้นนี้ ‘หน่วยเหนือ’ เขาจะไม่มีวัน
มารู้ได้เลยว่า พวกคุณเหนื่อยยากกันเพียงไร เพราะเขามีแต่
คำสั่ง ไม่ได้มาร่วมปฏิบัติด้วย”

“ฉันจะเคลื่อนไหวต่อละ...แต่มันไม่มีที่จะให้เหยียบไปได้เลย
แ่งหินก้อนนั้นอยู่ห่างเกินกว่าที่ขาฉันจะก้าวถึง ส่วนจะปีนขึ้นไป
ทางด้านบนนี้ก็ปีนไม่ไหวหรอก เพราะมันไม่มีอะไรเกาะยึด และ
เป็นหินเรียบตัดชันมาก”

หล่อนรวบรวมกำลังอีกครั้ง ผงกศีรษะขึ้น หาทางจะ
เคลื่อนไหวต่อ

“โอเค ก้าวเท้าซ้ายของคุณเหยียบบนไหล่ของผมไว้ แล้ว
เปลี่ยนน้ำหนักตัวไปยังโขดหินซีกซ้ายมือนั้น”

เขาบอก หล่อนเหลียวมองหน้าอย่างลึกลับ

“คุณแน่ใจหรือ เท่าที่ฉันรู้ ผู้ชายไทยเขาถือ...”

“ไม่เป็นไรหรอก ถ้าจำเป็น ไม่มีอะไรที่จะต้องถือในภาวะ
เช่นนี้”

และด้วยกิริยาที่รพิทรีไม่เชื่อมาก่อน คริสติน่าหันมา
พนมมือทั้งสองไหว้ขอภัยเขาตามประเพณีไทย จากนั้นก็วาง
ฝ่าเท้าลงบนไหล่อันแกร่งเกร็งแต่แข็งแรงของเขา และอาศัย
เหยียบผ่านอย่างคนเป็น คือไม่ขย่ม หรือทิ้งน้ำหนักลงมา
ทั้งหมด เพียงแค่ใช้เป็นที่ทรงตัวอย่างรวดเร็วเท่านั้น แล้วก็
เกาะหินเปลี่ยนตัวเองไปยืนอยู่บนชานชั้นพัก ซึ่งห่างออกไป
ได้สำเร็จ ไม่มีคำพูดใดๆจากหล่อนอีก นอกจากสายตาที่แสดง
ความขอบคุณอย่างสูง

เมื่อรพิทรีร่างกายขึ้นไปยืนอยู่เคียงข้าง เขาตะตะหลัง
พยักหน้าเป็นสัญญาณให้เคลื่อนต่อด้วยสัมผัสอันเต็มไปด้วย
ความอ่อนโยนปราณี

คริสติน่าปีนปายต่อไป เส้นทางในระยะนี้เริ่มได้สะดวกขึ้น
แล้วเมื่อผ่านพ้นจุดสำคัญมาได้ แม้จะทิ้งระยะห่างไกลกันใน

ครั้งแรก แต่บัดนี้หล่อนก็ไล่หลังพวกนั้นกระชั้นชิดเข้าไปทุกที
จอมพรานปล่อยให้หล่อนล่องหน้าขึ้นไปก่อนเมื่อเห็นว่าหนทาง
ปลอดภัยพอสมควรแล้ว เขาใช้กล้องส่องทางไกลสำรวจเส้นทาง
ที่บุญคำกำลังนำขึ้นไปอีกครั้ง แล้วปลดวิทยุจากเข็มขัดขึ้นมา

“รพินทร์เรียกทุกคน!...ขณะนี้เราผ่านบริเวณอันตราย
ขึ้นมาจนเกือบถึงที่หมายแล้ว อีกประมาณไม่เกินครึ่งชั่วโมง
ถึงสี่สิบห้านาที เราจะขึ้นถึงส่วนหัวปีกของเทือกเขารูปนกอินทรีนี้
และที่นั่นเราจะหาที่พักก่อน ใครมีปัญหาอะไรบอกให้ทราบด้วย”

ฝ่ายนายจ้างทุกคน ยกเว้นคริส พวกนี้เหลียวกลับลงมา
ดูเขา ซึ่งรังทำยลึบ ๆ ต่ำลงไป เสียงอุบอิบของเบลดังลอดออกมา
จากเครื่องรับของเขา เหมือนจะปรารภกับคีธ ซึ่งอยู่ใกล้หล่อน
ที่สุดว่า

“ฟัง...ฟังไกด์นำเที่ยวนรกเขาบรรยายสิ ประทับใจนัก
ทัศนอาจรเหลือเกิน แต่ขอโทษที่ นักทัศนอาจรแทบจะหัวใจวาย
อยู่แล้ว”

เสียงรพินทร์หัวเราะออกมาเบา ๆ เขาเรียกสอบถามเป็น
รายตัว คีธ เซ็ดดูธ และสแตนลีย์ ตอบรับมาเป็นลำดับ ทุกคน

บอกว่าเรียบร้อยดี แม้ว่าจะเหนื่อยแทบขาดใจ และเสื้อผ้าถูกหิน
เกี่ยวครูด ฉีกขาดรุ่งริ่งกันถ้วนหน้า ถลอกปอกเปิก มือเท้าพอง
และอย่างน้อยก็ฟกช้ำดำเขียว ได้เลือดซิบ ๆ ทุกคน แม้กระทั่ง
พวกลูกหาบ

รพินทร์บอกให้ทราบว่าจะตามขึ้นมาเดี๋ยวนี้ ทุกคนเห็น
เขาไต่ขึ้นมาด้วยอาการปกติ แล้วชั่วไม่นานก็ขึ้นมาถึง มองผาด ๆ
ว่าเขาก็ป็นปายในลักษณะเดียวกับทุกคนนั่นแหละ แต่เหตุใด
มันจึงขึ้นมาถึงบริเวณนั้นได้รวดเร็วทันใจก็ไม่ทราบ ระหว่างที่
พักรอคอยกันอยู่ก่อนจะเป็นชะง่อนสุดท้ายอีกชะง่อนเดี๋ยวก็จะ
ถึงที่หมายนั้น หัวหน้าคณะลองจับเวลาดูโดยไม่ตั้งใจก็พบว่า
จอมพรานใช้เวลาเพียง 6 นาทีเศษเท่านั้น ในระยะประมาณ
เกือบ 100 เมตรที่ต่ำลงไปแนวลาดชันเกือบ 90 องศา นั้น
ดูเป็นสิ่งลึกลับไม่น่าเชื่อ

“นายห้างอย่าสงสัยอะไรเลย...”

จันผู้หนึ่งเหยียดขาอยู่ใกล้ ๆ ตอบง่าย ๆ เมื่อถูกหัวหน้าคณะ
ค้นหาระเบิดนิวเคลียร์เอ่ยถามเป็นข้อประหลาดใจขึ้น

“เดินป่า หรือปีนเขา นายรพินทร์แกไม่ได้เดินหรือปีนมา

ธรรมดาอย่างพวกเราหรอก แก่ใช้เวทมนตร์คาถาตัดเส้นทางเอา
มันช่วยให้ย่นระยะทางได้ ถ้าไม่หวังพวกนายห้างละก็ ปานนี้
แกขึ้นถึงยอดเขาไปนานแล้ว”

“ฮา! ว่ายังไงนะ คาถาย่นระยะทาง!...”

อิสซาเบลได้ยินเข้าก็ร้องลั่นออกมา หน้าตื่นง

“ย่นระยะทางยังไง ก็ฉันเห็นนายของจันป็นขึ้นมาบน
เส้นทางเดียวกับเราและอย่างเดียวกับเรานี่แหละ เพียงแต่ว่า
เขาไม่ได้เสียเวลาหยุดพัก และป็นได้เร็วกว่าพวกเราเท่านั้น
ก็เห็นกันหลัด ๆ กับตาอยู่แค่นี้”

“แหม่มเบล กะพวกนายห้างทั้งหลายไม่เข้าใจหรอก
เพราะเป็นพวกฝรั่ง ไม่รู้เรื่องแบบนี้”

จันบอกหน้าตาเฉย

“ขอพรรคนี้มันมองไม่เห็นด้วยตาเปล่า แต่แหม่มไม่เห็น
เรื่อะ พวกเรากว่าจะตะกายกันขึ้นมาถึงบนนี้ได้ใช้เวลาตั้งนาน
สองนานร่วมครึ่งชั่วโมงได้มั้ง นายรพิินทร์แกก้าวพรวด ๆ ขึ้นมา
แค่นี้ก็อึดใจเท่านั้นที่ทันเราแล้ว มองดูก็เหมือนป็นขึ้นมาธรรมดา

แต่มันเร็วแปลกไปกว่าคนทั่วไปนั่นแหละ แก่ใช้วิชาตัดทางย่อทางเอา แบบเดียวกับพระชฎงค์เวลาเดินตัดป่าตัดเขานะ”

“สติวปีด ดิส แมน!”

เบลลูทานเสียงสูง มองหน้าพรรคพวกทุกคนอย่างไม่อาจเข้าใจได้

เซ็ดรุชนั้น พอได้ยินจันพูด เขาก็เฉลียวคิดอะไรวูบขึ้นมาทันที เพราะพอจะเข้าใจ และเคยได้ยินได้ฟังในเรื่องทำนองนี้มาก่อนบ้างแล้ว แต่ก็ไม่ได้ปริปากอธิบาย หรือพูดอะไรออกไป เพราะความเหนื่อยทำให้ไม่อยากพูด และคนอื่นๆก็ไม่ได้มาคอยฟังจับสังเกตให้ความสนใจอะไรทั้งสิ้น

ทั้งหมดพากันนั่งพักในอาคารนั่งซิม จนกระทั่งรพินทร์เหนื่อยกายขึ้นมาถึง

ที่นี่ พวกลูกหาบทั้งหมดแม้กระทั่งบุญคำ ซึ่งปีนนำมาโดยตลอด ก็นั่งพักรอคอยกันพร้อมหน้า ไม่มีใครแยกย้ายไปอยู่ที่ใดห่างไกลออกไป เพราะมันเป็นช่วงสุดท้ายของที่หมายอันจะ

มีกำหนดปีนขึ้น ลักษณะของมันเป็นชะเง้อมผาสุงจากพื้นกว้าง
ที่ทุกคนมานั่งพักรอยคอยเขาอยู่ประมาณ 15 เมตร ชะงอกกล้า
ออกมา ไม่สามารถจะมองเห็นภูมิประเทศด้านบนได้เพราะ
เหลี่ยมมุมบังตา และนั่นคือตำแหน่งหัวปีกด้านซ้ายของภูเข
นกอินทรีที่มองเห็นขณะอยู่ต่ำลงไปยังเชิงเขาด้านล่าง แต่เมื่อ
เข้ามาอยู่ภายใต้เง้อมเงาปีกของมันแล้วเช่นนี้ มองไม่เห็นเป็น
ภาพอะไรเลย นอกจากหินมหึมาทั้งลูก

ทั้งคณะเข้าไปนั่งบังนอนบ้างอยู่ภายใต้เงาบังแดดและ
มองจับมาที่พรานใหญ่เป็นตาเดียว ขณะที่เขาได้แกงหินขึ้นมา
ได้พร้อมทั้งเดินเข้ามาหา ถอดหมวกออกตบกับขากางเกง
ระบายความร้อนจากศีรษะ

“ถ้าฉันจำไม่ผิด ตาเฒ่าบุญคำเคยบอกไว้ว่า หากนาย
ของแกยืมร่าแบบนี้เมื่อไหร่ละก็ ให้ระวังตัวกันไว้ล่วงหน้า
ได้เลย ว่าเหตุการณ์มันจะเลวร้ายที่สุด...และดูนั่น นายคนนั้น
ยืมแฉ่งเข้ามาแล้ว”

อิสซาเบลกล่าวขึ้นด้วยเสียงเพลี่ย ๆ กับทุกคนในคณะ

และก็จริงดังที่แม่ผมแดงว่า ก่อนใต้เขาอินทรีขึ้นมา

ในเช้าวันนี้ รพินทร์ ไพรวลัย ดูท่าจะอารมณ์ดีผิดไปกว่าทุกครั้ง
ยิ้มแย้มแจ่มใส และสุขภาพอ่อนโยนกับนายจ้างทุกคน

คนถูกนิทาไม่ได้ยิน พอเดินเข้ามาถึงก็หย่อนกายลงนั่ง
เบื่องหน้าของทุกคน มองสำรวจเหมือนจะนับจำนวนดูว่าอยู่กัน
ครบหน้าหรือไม่ พอเห็นว่าครบกันดีแล้วรวมทั้งลูกหาบและ
สัมภาระทุกชิ้น เขาก็เอนหลังพิงหินก้อนหนึ่งอย่างต้องการพัก
เช่นกัน พลาญเอ่ยขึ้นปนยิ้ม

“หนักหน่อยนะครับ แต่ไม่เกินความสามารถของพวกเรา
ทุกคน เอาละ เราจะพักกำลังแขนขากันให้หายเหนื่อยดีที่สุด
เสียก่อน แล้วก็ไต่ชะง่อนเหนือศีรษะเราขึ้นไป นั่นคือจุดหมาย
ที่เราต้องการเท่าที่ปากบั้นตะเกียกตะกายกันขึ้นมาเนี่ย ทนแข็งใจ
อีกนิดเดียวเท่านั้นสำหรับช่วงนี้”

“ดูคุณมีความสุขสดชื่นดีเหลือเกินนะวันนี้”

เบลตึงเหน็บ

“สุข – สดชื่น?”

เขาเลิกคว่ำ

“ก็เห็นยิ้มระรื่นอยู่ตลอดเวลา ผิดจากทุกวันไป”

“เบล คุณเคยได้ยินข้อความอย่างนี้มาก่อนบ้างไหม มันก็มาจากสุภาษิต หรือปรัชญาเตือนใจ มีรากฐานมาจากภาษาอังกฤษดั้งเดิมของคุณนั่นแหละ ถ้าคุณเคยเรียนผ่านวรรณคดีอังกฤษมาบ้าง ไม่ใช่รู้จักแต่ภาษาอเมริกันหยาบ ๆ ลวก ๆ อย่างเดียว”

“ข้อความยังไง?”

เสียงเบลห้วน

“เป็นการง่ายยิ้มได้ไม่ต้องฝืน

เมื่อชีพชื่นเหมือนบรรเลงเพลงสวรรค์...”

“แล้วยังไง?”

“แต่คนที่ควรชมนิยมกัน

ต้องใจมันยิ้มได้เมื่อภัยมา!”

นายจ้างอเมริกันทุกคนเจียบกริบไปชั่วขณะ

หมอบเอลยิ้มแค้นๆยกไหล่

“ฉันเรียนวิทยาศาสตร์การแพทย์ และพวกเราที่นั้งอยู่ที่นี่ก็ล้วนเรียนวิทยาศาสตร์ในสาขาแขนงต่างๆทั้งสิ้น เคมี ฟิสิกส์ การบิน การทหาร พลังงานปรมาณู ไม่มีใครเรียนทางวรรณคดีสักคน แต่ก็ไม่มีใครเลวนักหรือที่มีโอกาสมาได้ยินจากพรานป่าคนนำทาง...ก็แปลว่ามีภัยที่ไร คุณยิ้มทุกที?”

“มีประโยชน์อะไรที่จะร้องไห้ หรือว่าส่อความเศร้าสลด วิบโยคยามเมื่อกำลังเผชิญหน้ากับวิกฤติการณ์ทุกข์ยาก เมื่อชีวิตกำลังเพียบพร้อมไปด้วยความสุข คุณยิ้ม คุณหัวเราะ มันก็เป็นเรื่องธรรมดา ปราชญ์ไม่ยกย่องหรือก แต่ถ้าคุณยิ้มหรือหัวเราะได้ในขณะที่คุณกำลังเจ็บปวดตรวดร้าวทุกข์ยากทรมาณที่สุดหรือกำลังจะตาย แม้แต่พญามัจจุราชก็ยังคารวะน้ำใจ นี่ไม่ใช่ ‘แพ็ค’ แต่เป็น ‘ล่อจิค’ ต้องมองกันในแง่ลึกลงหน่อย”

หัวหน้าคณะยกมือขึ้นโบก ตัดบท

“เบล ถ้าเธอฉลาดเธอต้องไม่ต่อปากต่อคำกับมัคคุเทศก์ของเราคนนี้ เขาไม่ใช่พรานนำทางอย่างเดียว ยังเป็นปรัชญา

เมธีที่ซ่อนคมอีกด้วย ประเดี้ยวเธอก็ถูกเงื่อนไขกระจุยไปเท่านั้น
ว่าถึงงานของเราดีกว่า...”

แล้ว ดร.สแตนลีย์ก็หันไปทางรพินทร์

“บนนี้ ลมค่อมพัดเย็นสบายหน่อย ไม่ระอุอ้าวเหมือนอยู่
ตรงบริเวณกลางเขา แผนการต่อไปเราจะเอาอย่างไร ปีนขึ้นบน
ชะง่อนเหนือหัวนี้ล่ะหรือ?”

“ครับ เมื่อทุกคนพักผ่อนมีกำลังดีแล้ว”

“ผมมองไม่เห็นทางเลยที่เราจะขึ้นไปได้อย่างไร มันเป็น
ชะง่อนสูง ไม่มีอะไรให้ยึดเกาะไต่ขึ้นไปได้เลย”

สแตนลีย์เหลือบขึ้นดูบริเวณหัวปีกของอินทรีหิน อันเป็น
ภูเขาทิ้งก้อนนั้น

“ประเดี้ยวผมจะส่งบุญคำ จัน หรืออาจเป็นตัวผมเอง
หาทางขึ้นไปบนนั้นให้ได้เสียก่อน ต่อจากนั้นก็ผูกเชือกโรย
ลงมาให้ ชักรอกกว้านสัมภาระขึ้น ส่วนบุคคลก็ใช้วิธีโหนตัว
ไต่เชือก เหมือนอย่างที่เราเคยทำกันมาแล้วตอนปีนเขาครั้งแรก
ก่อนจะลงไปน้ำร้อนคราวนั้น”

หัวหน้าคณะพยักหน้า เหลือบดูนาฬิกาข้อมือ ขณะนั้น
มัน 13.15 น.เข้าไปแล้ว ตะวันเริ่มบ่ายเบน แต่ขณะนี้แฝงดวง
เข้ากลีบเมฆ ลมบนโซยมาเป็นระยะๆให้ความเย็นชื้นพอสมควร
บรรเทาความร้อนและความเหนื่อยลงมาได้บ้าง ไม่ทารุณ
เหมือนเมื่อตอนอยู่กลางเขานัก

“ขอทราบจุดหมายต่อไป หลังจากเราขึ้นบนปีกอินทรี
ได้สำเร็จ?”

อเมริกันอาวุโสถามต่อมาโดยเร็ว

“เราจะทานอาหารกลางวันกันบนนั้น และพักเอากำลัง
กันให้เต็มที่ ยังเหลือเวลาอีกนานก่อนตะวันตกดิน ถ้ายังพอมี
กำลังจะเดินทางต่อ เส้นทางจะอยู่บนแนวสันเขาตลอด คงไม่
ต้องปีนปายอะไรอีกแล้ว แต่ถ้าเดินต่อไปไม่ไหวก็หาที่พักกันเลย
เพราะถึงอย่างไรสำหรับวันนี้ก็ต้องนับว่าเราได้ใช้พลังงาน
ออกแรงกันมาอย่างเต็มที่แล้ว ทุกอย่างขึ้นอยู่กับความสะดวก
และเหมาะสมครับ ไม่มีกำหนดกฎเกณฑ์แน่นอน สรุปว่าไหว
ก็ไปต่อ ไม่ไหวก็พัก ขึ้นถึงหัวปีกอินทรีได้ผมก็พอใจแล้ว ถ้า
เดินต่อไปได้อีกก็แปลว่าเป็นกำไร”

ฝ่ายอเมริกันมองดูหน้ากันเอง อากาการชนิดนั้นรู้ได้ในที่ที่
ต่างคนต่างหมดสิ้นกำลังเต็มที่แล้ว แม้แต่พวกลูกหาบ ซึ่ง
บางคนก็ถึงกับนอนแผ่หลังจะหลับเองง่ายๆ ก่อนที่จะปีนขึ้น
ช่วงสุดท้าย อันเป็นหัวปีกของภูเขาคินทรีด้วยซ้ำ...

บิลล์ สแตนลีย์ ผีนัย้กับเขา ดวงตาสีฟ้าของอเมริกัน
อาวูโส บัดนี้แห้งผากปราศจากน้ำหล่อเลี้ยง ควักกระเป่าเสื่อ
หีบชิการ์ขนาดเล็กขึ้นมาคาบ ทำท่าจะจูด แต่พอนึกขึ้นมา
ได้ว่าน้ำของคุณะไม่มีเหลือเลยแม้แต่สักหยดก็เลยชะงัก ถอด
ออกจากปาก

“นับตั้งแต่ออกเดินทางมา วันนี้เป็นวันที่เราออกแรง
หักโหมที่สุด เพียงแค่ครึ่งวันเท่านั้น ราวกับเดินกันโดยไม่หยุด
สัก 3 วันเต็มๆ นั้นจะเป็นระยะทางมหาโหดอย่างนี้
ตลอดไปไหมนี่ รพินทร์”

“มันก็สุดแล้วแต่ภูมิประเทศครับ ด็อกเตอร์ ผมไม่คิดว่า
มันจะเป็นอย่างวันนี้ทุกระยะไปหรอก บางระยะก็อาจเดินกันไป
ได้สบายๆ และบางระยะก็อาจหนักกว่านี้ก็ได้ สำหรับวันนี้เรา

ต้องยอมรับความจริงว่า เราไต่เขาที่สูงชัน และมีความร้อน
อบอ้าวมาก การปีนเขานั้นมีลักษณะเป็นหน้าผาสูง ต่อสู้กับ
แรงดึงดูดของโลกแบบนี้มันก็ต้องใช้กำลังสิ้นเปลืองกว่าเส้นทาง
ในพื้นที่ราบเป็นธรรมดา ต่อไปผมจะพยายามที่สุดที่จะหาทาง
หลีกเลี่ยงเสีย ยกเว้นจำเป็นจริงๆเท่านั้น ก็ยากจะถามความเห็น
กันให้พร้อมหน้าเสียเลย”

เขากวาดตามองไปยังทุกคน ที่นั่งกันอยู่ในลักษณะต่าง ๆ

“ผมทราบดี ว่าพวกเราเหนื่อยกันมากที่สุด แม้แต่ผมเอง
หรือลูกหาบทุกคน จึงขอความเห็นว่าจะหยุดพักกันอยู่ใช้
ชะง่อนปีกอินทรีนี้ ทานอาหารกลางวันแล้วก็ยุติการเดินทาง
วันนี้กันลงแค่นี้ โดยพักกันเลย หรือว่าจะไต่ขึ้นบนหัวปีกอันเป็น
ที่หมายกำหนดไว้เสียก่อน ไม่ต้องเกรงใจผม ถ้าเห็นว่าไม่ไหว
ก็ไม่จำเป็นต้องผีน”

“ว่ายังไง พวกเรา ใครมีความเห็นอย่างไรบ้าง?”

สแตนลีย์ถามไปยังทุกคนในหมู่พวกตน เหมือนจะหยั่ง
หางเสียง

คีธ ผู้ไม่ได้พูดอะไรออกมาเลยตลอดระยะเวลาการไต่เขา

ช่วงท้ายสุด ถามมาห่าวแหบว่า

“บอกให้เรา รู้ก่อนว่า มีอะไรเป็นจุดหมายสำคัญของคุณ ที่จะต้องปีนขึ้นไปบนหัวปึกอินทรีให้ได้ภายในวันนี้?”

“เขาจะขึ้นไปหาแหล่งน้ำบนยอดเขาอันแสนจะแห้งแล้ง ลูกนี้!”

เบลร้องบอก สอดมาเสียดก่อนด้วยหางเสียงแตกตัน ประชด

“เขาบอกคริสไว้ว่า บนนั้นจะมีสระที่งดงามปานสระบน สรวงสวรรค์ มีหงส์ขาว หงส์ดำลงฟอง เต็มไปด้วยพันธุ์บุปผชาติ นานาชนิด ธรรมชาติสวยงามประหนึ่งอุทยานสวรรค์ที่เดียว แหะ!”

รพินทร์วางหน้าเฉยเรียบ หันไปมองดูคริส ซึ่งนั่งกอดเข่า ซึม ตาลอยอยู่ แล้วถามเบาๆว่า

“อ้อ! ผมบอกคุณไว้เช่นนั้นหรือ คริส?”

“ไม่ทราบ ฉันจำไม่ได้แล้ว จำไม่ได้ในทุกสิ่งทุกอย่างที่คุณพูด!”

คริสติน่าตอบโดยไม่มองหน้าเขา เสียงของหล่อนเบา

จอมพรานยิ้มนิดๆ แล้วตอบนายคิธว่า

“มันก็ไม่มี ความจำเป็นที่จะต้องเร่งขึ้นให้ถึงหัวปีกอินทรี ภายใต้นี้หรือคิธ แต่ผมเห็นว่า เรายังมีเวลาเหลืออีกมาก สำหรับวันนี้ และบนนั้น”

เขาชี้ไปยังชะง่อนเหนือคิธชะ

“จะเป็นตำแหน่งสุดท้ายที่เราจะปีนกันอย่างลำบาก อีกหน่อยเดียว หลังจากนั้นก็จะขึ้นถึงสันเขาแล้ว ถึงแม้จะ พักบนนั้นหลังจากที่ขึ้นไปถึงภูมิประเทศมันก็ยังดีกว่าไต่กัน ขึ้นมาเพียงแค่อีกรั้งๆกลางๆแบบนี้ ถ้าเห็นว่าจะเดินต่อไปไม่ไหว เราพักบนนั้นก็สะดวกสบายกว่าที่นี่แน่นอน และถึงไม่ขึ้นภายใน วันนี้ พรุ่งนี้เราก็ต้องขึ้นอยู่ดี จึงคิดว่าตั้งใจกัดฟันอีกช่วงเดียว เท่านั้น เราก็จะพ้นเส้นทางวิบากมาได้ระยะหนึ่ง และก็บอกไว้ แล้วตะกี้ว่า ถ้าไม่ไหวจริงๆมันก็ต้องหยุดอยู่ตรงนี้แหละ ผมจึงขอความเห็นส่วนรวมดู เพื่อจะได้ไม่มาโทษกันว่า ผมนำ ทางอย่างหักโหมเกินไป”

“เอานาคิธ อีกช่วงเดียว เหนือหัวไกล้ๆแค่นี้เอง อุตส่าห์

ปีนกันขึ้นมาถึงแค่นี้แล้ว มันไม่หนักหนาอะไรนักหรอก ขอเพียงให้พักพอมีแรงอีกนิดเท่านั้น”

เสียงเชิดวูธร้องเชียร์ให้กำลังใจมา ในกลุ่มของนายจ้างทั้งหมด เขาได้เปรียบทุกคนอย่างลึกลับ ในด้านความชุ่มชื้นและไม่สู้กระหายน้ำหรืออ่อนเพลียจนเกินไปนัก เพราะมีหลวงพ่อแร้งบางไผ่ของรพินทร์ที่แอบมอบให้อ้อมไว้

“พวกเราผู้ชายนะ ถึงยังงี้ก็คงไหวแน่ ว่าแต่เบลกับคริสเถอะ มันออกจะทารุณไปหน่อย ช่วงนี้ไม่ใช่ปีนเฉยๆ แต่ต้องโหนเชือกขึ้นไปด้วย ถ้ากำลังข้อมือพอละก็ เป็นได้ร่วงกันบ้างละ”

พ.อ. คีธว่า มองมาทางสองสาวของคณะอย่างเป็นห่วง รพินทร์นั้นแอบยิ้มขำๆ อยู่ภายใน เขาไม่ใช่วิ่งเบลหรือคริสเลย ทั้งสองหญิงแม้จะดูว่าป้อแป้ติดโรยหมดแรงอย่างไร เฉพาะในด้านการไต่เขาหรือโหนเชือกกันแล้ว ก็ยังได้เปรียบพวกผู้ชายอีกสามคนในคณะมากนัก เพราะตัวเบากว่า รอบคอบระมัดระวังมากกว่า จากประสบการณ์ที่เขาสังเกตเห็นมา คีธเองเสียอีก ถ้าจะมีการไต่เขากันละก็ เป็นบุคคลที่น่าเป็นห่วงกังวลมากที่สุด เพราะรูปร่างใหญ่เทอะทะ และน้ำหนักตัวมากเกินไป

หาความคล่องตัวไม่ได้เลย แม้แต่สแตนท์ลิฟต์ซึ่งสูงอายุมากกว่า ก็ยังปีนป้ายไต่ความสูงชันของหน้าผาได้ปลอดภัยมากกว่าคือ เสียอีก

เขาไม่ออกความเห็นหรือพูดอะไร แต่รอฟังการตัดสินใจของฝ่ายนายจ้าง โดยปล่อยให้หารู้กันเอง

เมื่อถูกหัวหน้าคณะถาม คริสติน่าตอบรับอย่างง่าย ๆ ว่า พร้อมที่จะไต่ขึ้นไปได้เสมอ สุดแต่เสียงส่วนใหญ่ แต่อิสซาเบล จะเป็นด้วยเหตุหรือหวั่นหรือหุงดหิงดอยู่ในใจอย่างใดอย่างหนึ่ง หล่อนเริ่มพาลงอแง ทอดกายลงนอนหงายต้นคอพาดแกंहิน

“ใครจะขึ้นก็ขึ้นเถอะ ฉันนอนนอนอยู่ตรงนี้แหละ ไปไม่ไหวแล้ว”

นั่นดูเหมือนจะเป็นเจตนาตีลูกรวนกับรพิินทร์เสียมากกว่า ถึงอย่างไรเบลก็ไม่ต้องนิสัยผู้หญิง เซ็ดรูปพยายามจะปลอมโยน แต่หล่อนทวาดแว๊ดมาอย่างหัวเสีย แต่แล้วก็สงบนิ่งเงียบกริบ อย่างยอมจำนนในทันที เมื่อคริสเคลื่อนตัวเข้าไปใกล้จับต้นแขนไว้ บีบแน่น พร้อมกับพูดต่ำ ๆ

“เธอจะนอนอยู่ที่นี้ก็ได้ ที่รัก แต่ขอบอกให้รู้ไว้ด้วยว่า

ฉันจะใช้เชือกมัดตัวเธอไว้ แล้วสั่งให้พวกที่ขึ้นไปถึงก่อนแล้ว
ข้างบนช่วยกันสาวเชือกกว่าเอาตัวเธอขึ้นไป แบบเดียวกับ
หีบห่อสัมภาระเหล่านี้ และในขณะที่เธอถูกสาวกว่าขึ้นไปนั้น
หากเธอไม่ช่วยตัวเองบ้างละก็ ตัวของเธอจะถูกครูดระขึ้นไปกับ
พื้นหินยับเยินทั้งร่างทีเดียว เองนั่นไหม”

แล้วแม่ผมทองคำก็มองมาทางรพิินทร์ พยักหน้านิดหนึ่ง

“ทางด้านเราทุกคนไม่มีอะไรขัดข้อง เพราะฉะนั้น เริ่ม
งานคืบหน้าต่อไปของคุณได้แล้ว คุณสุภาพบุรุษหน้าหิน!”

รพิินทร์เกือบสะดุ้ง รีบเอามือมาคลำดูใบหน้าเขาทันที
โชคดีนิดที่คริสพูดภาษาไทยกับเขาด้วยเสียงที่ชัดเจนมาก
ไม่เพี้ยนเลย ถ้ามันเพี้ยนแปร่ง หรือไม่ชัดไปหน่อยเดียวเท่านั้น
เขาคงไม่รู้จะวางหน้าอย่างไรถูก

ถึงนั้นก็ตาม ตาเฒ่าบุญคำผู้หู่ไวที่สุด นั่งอมใบกระท่อม
อยู่ใกล้ๆเขา ก็แอบสะกิดมาที่เอว ยื่นหน้ามากระซิบถามว่า

“แหม่มคริสเรียกนายว่าอะไรนะ บุญคำฟังไม่ถนัด
สุภาพบุรุษหน้า...”

แล้วแกก็ชะงักค้างไว้ ทำตาตื่นดูเขา รพินทร์จู้ปากเบาๆ
ผลึกหน้าแกผะไป ตวาดเบาๆ

“ทะเล่!...เตี้ยวชดัด้วยหลังมือเลยตานี้ เขาจะมองหน้าฉัน
เป็นหินเป็นหอยอะไรก็ช่างเขาเถอะ อย่าเสือกทำเป็นหูไม่ดี
ไปหน่อยเลย”

“โธ่! นายไอ้ค่านะ ‘หูดี’ นะ ทำไมจะ ‘หูไม่ดี’ แต่ดีมากๆ
มันก็ไม่ไหวเหมือนกัน ตาเป็นกึ่งยิงหมด...”

แกบ่นอ่อยๆ แล้วก็ซ่าเลื่องไปยังร่างของหมอเบลที่ยัง
นอนหงายอล่างอยู่ หันปลายเท้ามาทางแกและรพินทร์ ภายใต้
กางเกงเดินป่าอันพิศเปรี้ยะ หรือมิฉะนั้นก็เพราะความบีบบั
เกินไปของทรวดทรง ทำให้เป้ากางเกงลอยเด่นชะงักง้ำขึ้นมา
อย่างชัดเจน

รพินทร์ขยับเท้า แกจึงลุกขึ้นอย่างรู้ทัน เดินจากเงาร่ม
ของบริเวณนั้นออกไปสู่กลางแจ้งแดดแผดเปรี้ยะอีกครั้ง
แหงนมองขึ้นไปสำรวจชะง่อนผาเพื่อจะกำหนดทิศทางปีนขึ้น
เพราะรู้แน่ว่าจะอย่างไรเสียแกก็ต้องเป็นหน่วยหน้า ถูกใช้ให้
บุกขึ้นไปก่อนแน่นอน ปากก็ร้องเพลงขึ้นดังๆ

“แซงจันทร์นวลผ่อง พี่มองเห็นโคกพระจันทร์ มั่นอวบ
มั่นอันน่ามันส์...เออเอ๋ย...ค!...”

ก่อนที่สมุนขวาจอมสัปโตกเขาจะร้องแปลงเนื้อเพลงนั้น
ออกไปจบท่อน แกก็ต้องร้องอุบหลังแอ้ เพราะรพินทร์เอาก้อน
กรวดขนาดเกือบเท่ากำปั้น ขว้างซัดอีกเข้ามาให้กลางหลัง
รองจี้กรว้างหนีจูดห่างออกไปทันที

พวกอเมริกันทุกคนไม่รู้ความหมายและไม่สนใจอะไรนัก
แต่เซดวูรหิวรอก้ากตัวงอออกมาได้คนเดียว เพราะตามทันใน
ความทะลึ่งโลนของตาพรานเฒ่าเจ้าเล่ห์ การเดินทางครั้งนี้
ถ้าขาดบุญคำเสียคนเดียว เขาคงขาดคู่หูที่คอยให้ความครั้นเครง
ไปเสียอย่างน่าเสียดายที่สุด และเขาก็รักสนิทกับแกมากที่สุด
เหนือกว่าลูกน้องของรพินทร์ทุกคน

จอมพรานนั้น ขี้จุ่มกแรงๆสบถอุบิบในลำคอ อเมริกัน
ทั้งหมดเห็นเซดวูรหิวเราะกุมท้องจนหน้าแดงเช่นนั้นก็มองมา
เป็นตาเดียว นายคีร์ร้องถามว่า

“เฮ้! วอท ซีม โซ ฟินนี่?”

เชิดวรุโบบกมือ ยังปล่อยพริต ๆ อยู่เช่นนั้น บอกมาปนหัวเราะว่า

“เปล่า ๆ ไม่มีอะไรหรอก ข้าตามบุญค่านะ แดดร้อนแทบดับจิตแค้นเสียกร้องเพลงชมพระจันทร์ ตาเฒ่านั่นแกก็ทะเล้นของแกไปตามเรื่อง ดีเหมือนกันช่วยให้หายเหนื่อยได้ดีและไม่เครียดกันนัก”

คริสจ้องตาคมกริบมายังรพินทร์ทันที พรานใหญ่จึงรีบวางหน้าตาเฉยลุกขึ้นยืนทันที เดินตรวจสอบอาการของพวกลูกหาบที่พากันนั่งจ้องอยู่ พร้อมเสมอไม่ว่าจะสั่งให้หยุดพักหรือให้ปืนปายไปสู่รอกที่ไหนอีก ซึ่งเขาเชื่อมือทุกคน คงมีแต่อุทะและพะโต้สองคนเท่านั้นที่เห็นนั่งหน้าค้ำเสาอยู่ ก็เดินเข้าไปถาม

“ไหวไหม? อุทะ พะโต้ เราจะไต่ขึ้นชะง่อนนี้อีกชะง่อนเดียวเท่านั้น”

“คนอื่นไหว อุทะกะพะโต้ก็ไหว”

แม้จะสีหน้าเป็นทุกข์ แต่คนทั้งคู่ก็ตอบเต็มปากเต็มคำ
รพินทร์ก้มลงตบไหล่ให้กำลังใจทั้งสอง

“เจ้าเป็นลูกผู้ชายเลือดขันโดยแท้ ฉันจะไม่ลืมความ
จงรักภักดีของเจ้าทั้งสองในครั้งนี่เลย ไม่ต้องกลัวอะไร ถ้าตาย
ตายด้วยกัน ถ้ำรอด ก็รอดด้วยกัน”

แล้วมัคคุเทศก์จอมทรหดก็หันมาร้องถามคณะนายจ้าง
ทุกคน

“พอจะหายเหนื่อย พร้อมหรือยังครับ?”

“โอเค พร้อม”

หัวหน้าคณะร้องตอบมา รพินทร์จึงตะโกนเรียกบุญคำ
ทันทีพร้อมทั้งกวักมือ แยกไปยืนแยกเขี้ยวทำตาขวางอยู่ห่างสัก
10 เมตร ไม่ยอมเข้ามาใกล้ แต่ร้องตอบมาว่า

“ไม่ต้องเรียกให้เข้าไปใกล้ ๆ ทรอก มีอะไรก็สั่งมาเลย
ตีนก็หนัก มือก็หนัก ขนาดเอื้อมไม่ถึงก็ยังเอาก่อนหินขว้าง
นายกูใจร้ายชิบเผิงเลย...เฮ้า! ว่ามา จะใช้ให้ไอ้คำทำอะไร ทำไหน
บอกมาเลย ไอ้คำมันหน่วยหน้ากล้ำตายอยู่แล้ว”